

Книга Йоеля і Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня - Номер один

Перевірка істини для теперішнього часу

Jeff Pippenger

2025-12-02

У Святому Письмі є деякі речі, які важко зрозуміти і які, за висловом Петра, невчені та нестійкі перекручують на власну погибель. Можливо, у цьому житті ми не зможемо пояснити значення кожного уривка Писання; але немає жодних життєво важливих пунктів практичної істини, які будуть оповиті таємницею. Коли, з Божого провидіння, настане час, щоб світ був випробуваний щодо істини для того часу, розуми будуть спонукані Його Духом досліджувати Писання, навіть із постом і молитвою, аж доки ланку за ланкою не буде відшукано й з'єднано в досконалий ланцюг. Кожен факт, що безпосередньо стосується спасіння душ, стане настільки ясным, що ніхто не муситиме помилятися чи ходити в темряві.

Коли ми простежували ланцюг пророцтв, істина, відкрита для нашого часу, стала очевидною і була пояснена. Ми несемо відповідальність за привілеї, якими користуємося, і за світло, що сяє на нашому шляху. Ті, хто жив у минулих поколіннях, несли відповідальність за те світло, яке було дозволено сяяти над ними. Їхні уми працювали над різними положеннями Писання, які випробовували їх. Але вони не розуміли тих істин, які розуміємо ми. Вони не несли відповідальності за те світло, якого не мали. Вони мали Біблію, як і ми; але час для розкриття особливої істини, що стосується завершальних сцен історії цієї землі, припадає на останні покоління, що житимуть на землі.

«Особливі істини були пристосовані до умов, у яких існували покоління. Теперішня істина, що є випробуванням для людей цього покоління, не була випробуванням для людей далеких поколінь. Якби світло, яке нині сяє нам щодо суботи четвертої заповіді, було дано минулим поколінням, Бог поклав би на них відповідальність за це світло». Свідчення, том 2, 692, 693.

Нове й старе

У кожному епоху виникає нове розкриття істини, послання Бога до людей того покоління. Усі старі істини є необхідними; нова істина не є незалежною від старої, а є її розкриттям. Лише осягнувши старі істини, ми можемо зрозуміти нову. Коли Христос бажав відкрити Своїм учням істину про Своє воскресіння, Він почав «від Мойсея і всіх пророків» і «пояснював їм з усього Писання те, що стосувалося Його». Луки 24:27. Але саме світло, що сяє в новому розкритті істини, прославляє старе. Той, хто відкидає або занедбує нове, насправді не має старого. Для нього воно втрачає свою життєву силу і стає лише безжиттєвою формою.

Є такі, що заявляють, ніби вірять і навчають істин Старого Заповіту, а Новий відкидають. Але відмовляючись прийняти вчення Христа, вони показують, що не вірять у те, про що говорили патріархи й пророки. «Коли б ви вірили Мойсеєві, — сказав Христос, — то й Мені повірили б; бо він про Мене писав». Івана 5:46. Отже, в їхньому вченні про Старий Заповіт немає справжньої сили.

Багато хто, заявляючи, що вірять та навчають Євангелія, перебувають у подібній помилці. Вони відкидають Писання Старого Завіту, про які Христос сказав: «Вони свідчать про Мене» (Ів. 5:39). Відкидаючи Старий, вони фактично відкидають і Новий; бо обидва є частинами невід'ємного цілого. Ніхто не може належно представити Божий закон без Євангелія або Євангеліє без закону. Закон — це втілене Євангеліє, а Євангеліє — розгорнутий закон. Закон — корінь, Євангеліє — запашна квітка й плід, що їх він приносить.

"Старий Завіт проливає світло на Новий, а Новий — на Старий. Кожен із них є одкровенням Божої слави у Христі. Обидва містять істини, які постійно відкриватимуть нові глибини змісту щирому шукачеві." Наочні уроки Христа, 128.

Теперішня істина за визначенням — це "відкрита істина" для певного періоду часу, яка "чітко видима й пояснена". Покоління, яке живе у час, коли "теперішня істина" відкривається, несе "відповідальність" прийняти цю істину або загинути. Сукупність істин, що складають "теперішню випробувальну істину" для "цього покоління", представлена у "розгортанні особливих" істин "у зв'язку із заключними сценами історії цієї землі". Істина, а отже й "теперішня істина", типологічно представлена Новим Заповітом щодо Старого Завіту. Істина утверджується на двох свідках, і істина має початок і кінець, буквальне й духовне, давнє й сучасне, альфу й омегу, перше й останнє.

Міллеритське підґрунтя звістки першого ангела є «старим» щодо звістки третього ангела про «теперішню істину». Ті, хто «відкидає Старе», фактично відкидають «Нове», бо обидва є частинами нерозривного цілого.

Я побачив необхідність того, щоб вісники, зокрема, пильнували й стримували будь-який фанатизм, де б вони не бачили, що він виникає. Сатана тисне з усіх боків, і якщо ми не стеремемося його, не триматимемо очі відкритими до його підступів і пасток та не зодягнемось в повну Божу зброю, то вогненні стріли лукавого вразять нас. У Божому Слові міститься багато дорогоцінних істин, але саме «теперішня істина» є тим, чого зараз потребує отара. Я побачив небезпеку того, що вісники відходять від важливих пунктів теперішньої істини, заглиблюючись у теми, які не покликані об'єднувати отару й освячувати душу. Тут сатана скористається кожною можливою нагодою, щоб зашкодити справі.

Але такі теми, як святилище у зв'язку з 2300 днями, Божі заповіді та віра Ісуса, саме покликані пояснити минулий адвентний рух і показати, яким є наше теперішнє становище, утвердити віру тих, хто сумнівається, і дати впевненість щодо славного майбутнього. Мені часто було показано, що це були головні теми, на яких вісники повинні зосереджуватися. Ранні твори, 63.

«Святилище у зв'язку з 2300 днями, Божими заповідями та вірою Ісуса» — це ключ до пояснення «минулого адвентистського руху» міллеритів і, роблячи це, до того, щоб «досконало» пояснити, «яким є наше теперішнє становище». Ті, хто «сумнівається» в «минулому адвентистському русі», «сумніваються» в тому, що дає «певність славному майбутньому». Те, що надає певність майбутньому, — це минуле.

Книга Йоїла — це звістка теперішньої випробувальної істини. Це підтверджується багатьма свідченнями. Йоїла Дух пророцтва ідентифікує як «теперішню істину», а сам Дух пророцтва, за словами Івана в книзі Об'явлення, є свідченням Ісуса.

Об'явлення Ісуса Христа, яке Бог дав йому, щоб показати своїм слугам те, що має незабаром статися; і він послав і сповістив його через свого ангела своєму слугі Іванові, який засвідчив Слово Боже і свідчення Ісуса Христа, і усе, що бачив. Об'явлення 1:1, 2.

«Свідчення» Івана (про яке він «свідчив») було викладене у трьох частинах. Він записав «Слово Боже», «свідчення Ісуса» і «те, що він бачив». У перших двох віршах Об'явлення Іван постає як той, хто отримав дар «духу пророцтва». Цей дар включає особливе об'явлення Божого Слова, а також особливі одкровення, передані пророкові через слова Христа (або безпосередньо Христом, або через Його ангельських посланців), і цей дар також охоплює істину, подану через сни та видіння. Дух пророцтва — це свідчення Христа, яке передається пророкові й має таку саму владу, якби ці слова промовив ангел або Христос.

І я впав до його ніг, щоб поклонитися йому. І він сказав мені: Гляди, не роби цього; я — співслужитель твій і братів твоїх, які мають свідчення Ісуса; поклоняйся Богові, бо свідчення Ісуса — це дух пророцтва. Об'явлення 19:10.

Гавриїл заявляє, що він, як і Іван, є співслужогою, і що йому не слід поклонятися. Гавриїл також зазначає, що «брати», яких представляє Іван, «мають свідчення Ісуса», яке є «духом пророцтва». «Брати», яких представляє Іван, — це сто сорок чотири тисячі, і всі брати мають «дух пророцтва».

І вони встали рано вранці й вийшли в пустелю Текоа; і коли вони вирушали, Йосафат став і сказав: Слухайте мене, Юдо і мешканці Єрусалима: Віруйте в Господа, Бога вашого, — і утвердитеся; вірте його пророкам — і матимете успіх. 2 Хронік 20:20.

'Вірте в Господа, Бога вашого, і будете утверджені; вірте його пророкам, і матимете успіх.'

Ісаїя 8:20. «До Закону й до Свідчення; якщо вони не говорять згідно з цим словом, то це тому, що в них немає світла». Тут перед Божим народом поставлено два тексти: дві умови успіху. Закон, промовлений самим Єговою, і дух пророцтва — це два джерела мудрості, які мають провадити Його народ у кожній ситуації. Повторення Закону 4:6. «Це ваша мудрість і ваш розум в очах народів, які скажуть: Справді, цей великий народ — народ мудрий і розумний».

Закон Божий і Дух пророцтва йдуть поруч, щоб провадити й наставляти церкву, і щоразу, коли церква визнавала це, слухаючись Його закону, Дух пророцтва був

посланий, щоб вести її шляхом істини.

Об'явлення 12:17. «І розгнівався дракон на жінку, і пішов воювати з рештою її потомства, що додержують Божих заповідей і мають свідчення Ісуса Христа». Це пророцтво чітко вказує, що церква останку визнаватиме Бога у Його законі й матиме дар пророцтва. Послух Божому закону та дух пророцтва завжди вирізняли справжній Божий народ, а перевірка зазвичай стосується сучасних проявів.

За днів Єремії народ не мав жодних сумнівів щодо звістки Мойсея, Іллі чи Єлисея, але вони ставили під сумнів і відкидали послання, послане Богом Єремії, доки його сила та міць не були змарновані, і не залишилося іншого ліку, як щоб Бог відвів їх у полон.

Так само за днів Христа люди переконалися, що звістка Єремії була правдивою, і переконували себе, що якби вони жили за днів своїх батьків, то прийняли б його звістку, але водночас вони відкидали звістку Христа, про якого писали всі пророки.

Коли у світі з'явилася третя ангельська вістка, яка має відкрити Божий закон Церкві у всій його повноті та силі, пророчий дар також був негайно відновлений. Цей дар відіграв дуже визначну роль у розвитку та поширенні цієї вістки.

"Коли виникали розбіжності в поглядах щодо тлумачення Писання і методів служіння, що здатні похитнути віру віруючих у послання і призвести до роз'єднання в справі, дух пророцтва завжди проливав світло на ситуацію. Він завжди приносив спільноті віруючих єдність думок і злагоду в діях. У кожній кризі, що виникала в процесі розвитку послання і зростання справи, ті, хто непохитно трималися Закону Божого й світла Духа пророцтва, перемагали, і справа процвітала в їхніх руках." Loma Linda Messages, 33, 34.

Книгу Йоїла в Дусі пророцтва прямо названо «теперішньою істиною»; а сам Дух пророцтва, за Іваном у книзі Об'явлення, є свідченням Ісуса. Це також безпосередньо підтверджено у Слові Божому. І Біблія, і Дух пророцтва безпосередньо відносять книгу Йоїла до останніх днів.

Кожен із давніх пророків говорив не стільки для свого часу, скільки для нашого, тож їхні пророцтва є чинними для нас. 'Бо все це сталося з ними як приклади; і вони написані для нашого повчання, на яких прийшли кінці віків.' 1 Коринтян 10:11. 'Не собі самим, а нам вони служили тим, що тепер звіщено вам тими, хто проповідували вам Євангеліє Святим Духом, з небес зісланим; у що ангели бажають заглянути.' 1 Петра 1:12. ...

"Біблія накопичила й збрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.

Пророцтво Йоїла є "в силі" "на" тих, "на яких прийшли кінці світу." "В силі" лише підкреслює, що "теперішня істина" завжди є випробуванням, а ті, хто не витримують випробування, представлені такими біблійними постатями, як Юда.

Один за одним уроки залишалися Юдою непочутими. Скільки ж сьогодні йдуть його слідами. У світлі Божого закону самолюбні люди бачать свою відсутність, але не роблять

потрібного виправлення і далі переходять від одного стану гріха до іншого.

Уроки Христа застосовні до нашого часу й покоління. Він сказав: «Я молюся не тільки за них, але й за тих, які повірять у Мене через їхнє слово». Те саме свідчення в ці останні дні приноситься нам, як було принесено Юді. Ті самі уроки, які він не зумів застосувати у своєму житті, приходять до людей, які чують, та все ж вони зазнають подібної невдачі, бо не відкидають свого гріха. Review and Herald, 17 березня 1891 р.

Іван впродовж книги Об'явлення є прообразом Божого народу останніх днів, і, будучи засланий на Патмос, він представляє тих, кого переслідують під час кризи недільного закону. Він зазначає, чому його ув'язнили.

Я, Іван, який також є вашим братом і співучасником у скорботі, у царстві та терпінні Ісуса Христа, перебував на острові, що зветься Патмос, через Слово Боже і свідчення Ісуса Христа. Об'явлення 1:9.

Івана переслідували за Біблію та Дух пророцтва. Чому сто сорок чотири тисячі зазнають переслідувань через Дух пророцтва? Першою істиною, яку визначає пророк Йойл, є відступництво церкви адвентистів сьомого дня. Коли апостол Петро засвідчив, що П'ятидесятниця була виконанням книги Йойла, він зробив це у відповідь на критику юдеїв щодо прояву «мов». Юдеї, які тоді слугували прообразом адвентистів сьомого дня останніх днів, твердили, що Петро та ті, хто звів вістку, були «п'яні». Адвентисти сьомого дня боротимуться проти вістки пізнього дощу, як це робили юдеї за часів Петра. Вони робитимуть це, бо ті, хто проголошує випробувальну вістку пізнього дощу — «теперішню істину», — мають «старі» основоположні істини, адже нова істина завжди ґрунтується на старій. Єремія закликав Божий народ у час пізнього дощу ходити стародавніми стежками й дослухатися до звуку сторожової сурми, але вони відмовляються. Основоположну «стару» вістку символічно представляють «сім разів» із Левіта 26, що окреслюють завітні взаємини у контексті суботнього спочинку для землі.

Я бачив, що номінальна церква і номінальні адвентисти, подібно до Юди, зрадять нас католикам, щоб заручитися їхнім впливом для виступу проти істини. Тоді святі будуть маловідомим народом, майже не відомим католикам; але церкви і номінальні адвентисти, які знають про нашу віру та звичаї (бо вони ненавиділи нас через суботу, оскільки не могли її спростувати), зрадять святих і донесуть католикам про них як про тих, хто зневажає установи народу; тобто що вони дотримуються суботи і нехтують неділею.

Тоді католики велять протестантам іти вперед і видати декрет, що всі, хто не буде святкувати перший день тижня замість сьомого дня, будуть убиті. І католики, яких багато, стануть на бік протестантів. Католики віддадуть свою владу образу звіра. А протестанти діятимуть так, як діяла їхня мати перед ними, щоб знищити святих. Але перш ніж їхній декрет принесе чи дасть плід, святі будуть визволені Голосом Божим. Сполдінг і Маган, 1, 2.

Двічі сестра Вайт окреслює «номінальну церкву» та «номінальних адвентистів», водночас проводячи відмінність між цими двома «номінальними групами» і «католиками». «Номінальна церква» і «номінальні адвентисти» «ненавиділи» тих, представлених Петром та Іваном, «через суботу, бо не могли її спростувати». Номінальна церква і католики не можуть «спростувати» істину про суботу сьомого дня, а «номінальні адвентисти» не можуть «спростувати» «сім часів» двадцять шостої глави Левита, що є суботньою заповіддю для землі. Номінальна церква і католики не можуть «спростувати» того факту, що субота сьомого дня є «основоположною» біблійною істиною, а «номінальні адвентисти» не можуть «спростувати» того факту, що «сім часів» двадцять шостої глави Левита є «основоположною» мілеритською істиною.

Ув'язнення Івана на Патмосі представляє сто сорок чотири тисячі, які відстоюють і Біблію, і Дух пророцтва, і яких особливо переслідують ззовні через суботу сьомого дня та зсередини — через суботній рік для землі. З цієї причини свідчення Івана про те, чому його переслідували, у дев'ятому вірші продовжується суботою десятого вірша та повідомленням із минулого («позаду») від «великого голосу», як від «труби».

Я, Іван, який також є вашим братом і співучасником у скорботі, у царстві та терпінні Ісуса Христа, був на острові, що зветься Патмос, за слово Боже та за свідчення Ісуса Христа. Я був у Дусі в день Господній і почув позаду мене великий голос, мов звук сурми. Об'явлення 1:9, 10.

Джон представляє тих, хто під час 9/11 почув трубний голос ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення, який закликав Божий народ повернутися до Єремійних "стародавніх стежок". Той великий голос був також попередженням сьомої сурми, яка також є третім горем.

Сестра Вайт записала, що "Біблія накопичила й зв'язала разом свої скарби для цього останнього покоління." Книга Йоїла є одним із біблійних "скарбів", що є істиною для теперішнього часу в "останні дні." Під час П'ятидесятниці Петро вказав, що тоді виконувалося написане в книзі Йоїла. Петро, як і Йоїл, "менше говорив для" періоду П'ятидесятниці, ніж для нашого "часу." Період П'ятидесятниці був раннім дощем для християнської доби. П'ятидесятниця позначає початок християнської доби і тим самим ілюструє кінець християнської доби. Кінець християнської доби — це час пізнього дощу, прообразом якого є П'ятидесятниця. Отже, Петро є символом Божого народу наприкінці християнської доби, який розпізнає здійснення виливання Святого Духа, використовуючи для цього книгу Йоїла.

А Петро, ставши разом з одинадцятьма, підніс свій голос і промовив до них: Мужі юдейські та всі, що живете в Єрусалимі, нехай буде вам це відомо і прислухайтеся до моїх слів: Бо ці не п'яні, як ви думаєте, адже тепер лише третя година дня. Але це те, що було сказано через пророка Йоїла: І буде в останні дні, говорить Бог: Я виллю від Мого Духа на всяке тіло; і сини ваші та дочки ваші пророкуватимуть, і юнаки ваші бачитимуть видіння, а старці ваші снитимуть сни; І на слуг Моїх і на служниць Моїх у ті дні виллю від Мого Духа, і вони пророкуватимуть; І покажу чудеса на небі вгорі і знамення на землі внизу: кров, і вогонь, і димова пара; Сонце обернеться в темряву, а

місяць — у кров, перш ніж настане день Господній великий і славний; І буде, що кожен, хто кликатиме Ім'я Господнє, спасеться. Дії апостолів 2:14-21.

Щоб бути успішним дослідником пророцтв, потрібне усталене розуміння того, що кінець світу подається «рядок на рядок» у межах історичної оповіді Писання. З цією істиною пов'язана й думка, що самі пророки представляють Божий народ в останні дні. Йоель відносить свою книгу до останніх днів, бо вона звіщає наближення «дня Господнього».

Затрубіть у сурму на Сіоні та здійміть тривогу на моїй святій горі; нехай тремтять усі мешканці краю, бо настає день Господній, бо він близький. Йоїл 2:1.

«Труба» як символ, серед інших значень, означає попереджувальне повідомлення. Як символ труба може означати проміжок часу або момент часу, або і те, і інше — залежно від контексту. Труба також символізує суд. Свято труб, за десять днів до Дня Спокути, було попередженням про наближення суду.

«День Господній» залежно від контексту уривка, де це висловлення вжито, може означати або момент часу, або період часу. «День Господній» може бути символом виконавчого суду, представленого як сім останніх кар, або ж виконавчим судом наприкінці тисячоліття. У будь-якому разі сурма вказує на Божий виконавчий суд. Отже, «день Господній» може означати або момент, коли здійснюється Божа кара, або період часу, коли здійснюються Божі кари.

«Сурма» — як і «день Господній» — може позначати і момент, і період часу, про що свідчать історичні моменти та періоди, представлені сімома сурмами у восьмому та дев'ятому розділах Книги Об'явлення. «День Господній», який Йоїл подає через образ «сурми», у яку має бути затрублено, є і моментом у часі, і періодом часу, що починається тоді, коли закінчився суд над мертвими і розпочався суд над живими. 11 вересня було затрублено в сурму, що позначило настання суду над живими як момент у часі і водночас означило 11 вересня початком періоду суду над живими.

Тому й тепер, говорить Господь: наверніться до Мене всім своїм серцем, і з постом, і з плачем, і з риданням. І роздирайте серця свої, а не одежі свої, і наверніться до Господа, Бога вашого, бо Він милостивий і милосердий, довготерпеливий і багатомилостивий, і жалкує про зло. Хто знає, чи не повернеться Він і розкається, і позоставить по собі благословення — хлібне приношення та ливне приношення Господеві, Богові вашому? Затрубіть у Сіоні трубою, освятіть піст, скличте урочисте зібрання. Йоїл 2:12–15.

Це вдруге, коли Йоїл наказує, щоб затрубили в сурму. "Сурми" у Йоїла водночас є попередженнями про наближення виконавчого суду семи останніх кар і постають у контексті лаодикійського заклик до покаяння та скорого закриття часу благодаті.

Кричи на весь голос, не стримуйся, піднеси голос свій, як сурма, і оголоси народові Моєму його переступ, а домові Якова — його гріхи. Ісаїя 58:1.

Ісаїя, Йоїл, Іван і Петро усі представляють сто сорок чотири тисячі останніх днів, як і Єремія, який визначає, коли має прозвучати сурма.

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і питайте про давні стежки: де добра дорога, ходіть нею — і знайдете спокій для душ ваших. Але вони сказали: Не підемо нею. І поставив я над вами сторожів, кажучи: Слухайте голос сурми. Та вони сказали: Не будемо слухати. Єремія 6:16–17.

У ці останні дні, під час подій 11 вересня, залунала сурма, і тоді пізній дощ почав спадати на тих, хто обрав добрий шлях і ходив ним. Саме тоді зійшов ангел із вісімнадцятого розділу Об'явлення.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." *Review and Herald*, 21 квітня 1891 р.

Коли великі будівлі Нью-Йорка були зруйновані 11 вересня, могутній ангел зійшов, і пізній дощ почав падати.

«Тепер надходить звістка, нібито мною було заявлено, що Нью-Йорк має бути змитий приливною хвилею? Такого мною ніколи не говорилося. Мною було сказано: дивлячись на величезні будівлі, що там зводяться, поверх за поверхом, «Які жахливі сцени відбудуться, коли Господь постане, щоб страшно потрясти землю! Тоді сповняться слова Об'явлення 18:1–3». Увесь вісімнадцятий розділ Об'явлення — це застереження про те, що гряде на землю. Але щодо того, що чекає на Нью-Йорк, особливого світла не маю; знаю лише, що одного дня великі будівлі там буде повалено перевертанням і перекиданням Божої сили. Зі світла, даного мені, знаю, що у світі — руйнування. Одне слово від Господа, один дотик Його могутньої сили — і ці масивні споруди впадуть. Відбудуться сцени, жахливість яких ми не можемо уявити». *Review and Herald*, 5 липня 1906 р.

11 вересня пізній дощ почав накрапати перед його повним виливанням під час недільного закону.

Велике діло євангелія не завершиться меншим виявленням Божої сили, ніж те, що відзначило його початок. Пророцтва, які сповнилися у вилитті раннього дощу на початку євангелія, знову мають сповнитися в пізньому дощі при його завершенні. Тут — «часи відради», на які очікував апостол Петро, коли сказав: «Отже, покайтеся і наверніться, щоб були стерті ваші гріхи, коли настануть часи відради від лица Господнього; і Він пошле Ісуса». Дії 3:19, 20. Велика боротьба, 611, 612.

Досконале сповнення «часів відради» відбувається тоді, коли ви живі, адже застереження звучить: «покайтеся», що неможливо зробити, якщо ви мертві. «Часи відради» настають тоді, коли «гріхи» живих душ ще можуть бути «стерті». «Часи відради» розпочалися 9/11, тим самим позначивши початок суду над живими. П'ятидесятниця повторюється наприкінці євангельського періоду. Коли настали «часи відради», події, прообразно показані в день П'ятидесятниці, почали повторюватися.

З палким прагненням я очікую часу, коли події дня П'ятидесятниці повторяться з ще більшою силою, ніж тоді. Іван каже: «Я бачив іншого ангела, що сховався із неба, маючи велику силу; і земля була осяяна його славою». Тоді, як і за П'ятидесятниці, люди

почують істину, промовлену до них, кожен своєю мовою.

Бог може вдихнути нове життя в кожную душу, яка щиро бажає служити Йому, і може доторкнутися до вуст палаючою жариною з жертovníка та зробити їх красномовними на Його хвалу. Тисячі голосів будуть пройняті силою проголошувати дивовижні істини Божого Слова. Заїкуватий язик розв'яжеться, а несміливі стануть сильними, щоб нести мужнє свідчення про правду. Нехай Господь допоможе Своему народові очистити храм душі від усякої скверни і підтримувати з Ним такий тісний зв'язок, щоб вони стали учасниками пізнього дощу, коли він буде вилитий. Review and Herald, 20 липня 1886 р.

Продовжимо в наступній статті.

І ангел, що розмовляв зі мною, знову прийшов і збудив мене, як будять людину зі сну, і сказав мені: Що ти бачиш? І я сказав: Я дивився, і ось світильник увесь золотий, і чаша на його верху, і сім його ламп на ньому, і сім трубочок до семи ламп, що на його верху. І два оливкові дерева при ньому: одне праворуч чаші, а друге ліворуч її.

І відповів я й сказав ангелові, що говорив зі мною: Що це таке, пане мій? І відповів ангел, що говорив зі мною, та сказав мені: Хіба ти не знаєш, що це таке? А я сказав: Ні, пане мій.

Тоді він відповів і промовив до мене, кажучи: Ось слово Господнє до Зоровавеля: Не силою й не потугою, але Духом Моїм, говорить Господь Саваот. Захарія 4:1-6.